

Proloog

Het is doodstil in de bibliotheek van het chateau. Achter een bureau, verlicht door het zachte schijnsel van kaarsen, zit de oude Christiaan Huygens gebogen over een eeuwenoud manuscript. Het boek, de *Liber Tertius Periphrasis*, rust zwaar op het oude bureau. De omslag van het boek is versleten door de tand des tijds. Dit derde boek uit een serie van vier mysterieuze werken belooft de lezer een duik in de diepste geheimen van het occulte. Christiaan Huygens laat zijn knoestige vingers voorzichtig over de oude, vergeelde, ietwat verfomfaaide pagina's glijden, terwijl zijn ogen gefixeerd zijn op de fraai weergegeven cryptische tekens en talloze spreuken die de bladzijden bedekken, als een spinnenweb van magie en mysterie. De *Liber Tertius Periphrasis* onthult de eeuwenoude kunst van spreuken, cryptogrammen en rituelen met een precisie die zowel intrigerend als verontrustend is. Zou het waar zijn wat hier wordt uitgelegd? Zou het kunnen? Met een mengeling van fascinatie en terughoudendheid buigt Huygens zich verder voorover, zijn ademhaling hapert even terwijl hij een van de spreuken langzaam hardop leest. De woorden rollen van zijn lippen als een fluistering uit lang vervlogen tijden, en hij voelt een rilling over zijn rug gaan als de betekenis van de spreuk in zijn geest begint te dagen. Maar temidden van zijn twijfels en scepticisme, voelt Huygens een opwelling van nieuwsgierigheid. Wat als deze oude woorden echt kracht bevatten? Wat als de grens tussen fictie en realiteit begint te vervagen op het moment dat hij de spreuk volledig uitspreekt? De gedachte doet zijn hart sneller kloppen terwijl hij de woorden herhaalt, bijna als een uitdaging aan het onbekende. En terwijl de laatste klanken vervagen in de stille ruimte, wacht Huygens af, zich afvragend wat er zal gebeuren, welke deuren van het mysterie hij zojuist heeft geopend, en of hij klaar is voor de antwoorden die hij zal vinden.

Kees Kalk: De Erfenis - omstreeks 2010

Kees heeft een onhandig grote bos sleutels in zijn hand en zoekt naar de juiste sleutel om het hek te kunnen openen. Het is een vreemd gevoel het hele hebben en houden van Huygens te hebben geërfd. Daar staat hij dan, voor het grote hek, dat hem nu anders dan anders lijkt.

De sleutels waarvan hij het vermoeden heeft dat deze zullen passen, probeert hij één voor één. De eerste gaat niet eens in het slot. De baard van de sleutel blijkt te dik. Het moet een dunnere zijn. Bij de vierde sleutel schuift de sleutel gemakkelijk in het slot. Voorzichtig zet hij kracht op de sleutel, maar de sleutel draait niet. Kees houdt de sleutel stevig vast en rommelt met de sleutel heen en weer, ook nu weer zonder resultaat. Het moet een iets andere sleutel zijn, bedenkt Kees zich. Zorgvuldig probeert hij een volgende sleutel die volgens hem nu de meeste kans maakt op succes. Ook deze sleutel verdwijnt gemakkelijk in het slot, maar deze voelt anders, ribbelt anders en geeft tot slot een duidelijk klikgeluid. Het slot geeft zich deze keer gewonnen. Het hek opent vervolgens automatisch.

Kees loopt naar het huis en blijft even stilstaan voor de deur waar hij eerder als student voor het eerst naar binnen liep. Links van de deur ziet hij een bedieningspaneel. Dat moet het paneel voor een alarm zijn. Maar wat is de code? De toetsen één, twee, drie en vier waren op het display, duidelijk zichtbaar, het meest gebruikt. Huygens kennende moest het ook gewoon iets rekenkundigs zijn. Als hij vier cijfers zou moeten kiezen die, rekenkundig gezien, het meest logisch zijn, zou hij absoluut de cijfers één, twee, drie en vier nemen.

De één, als startpunt, het neutrale element voor vermenigvuldiging. Elk getal vermenigvuldigd met één blijft gelijk aan zichzelf. "Jezelf blijven," dat zei hij immers altijd. Het fungeert ook, als het neutrale element voor optelling in machtsverheffing. De één, als eenheid.

Het getal twee is het kleinste priemgetal. De exacte deling maakt een twee-eenheid. Kees hoorde Huygens gewoon tegen hem praten in zijn hoofd: "Samen sta je nu eenmaal sterker. Twee zijn sterker dan één. Wanneer er twee zijn, zijn ogenblikkelijk vergelijkingen mogelijk. De één is gelijk aan, of juist groter dan de ander, wat maakt, dat de ander daarmee ook kleiner is. De mogelijkheid jezelf tegenover iets anders te plaatsen. Het duale ontstaat bij twee."

Ja, het moet een twee zijn, besloot Kees.

Het getal drie maakt dat je de hoogte in kunt. Je ontspringt het platte vlak. Je kunt opstaan, je verheffen. Lengte, breedte en nu ook hoogte, en daarmee volume. Je kunt juist boven het maaiveld uit door de drie. Huygens moedigde je daartoe aan. Strek jezelf. En in de numerologie staat nummer drie voor energie, positiviteit en welvaart. Het moet een drie zijn.

Dan nog het getal vier, dat staat voor stabiliteit en structuur. Misschien heeft hij de vier elementen in gedachte: aarde, water, lucht en vuur. Of misschien de vier seizoenen: lente, zomer, herfst en winter. De cyclus van de wereld. Of de vier, als perfect kwadraat.

Maar stel dat het de één tot en met vier zijn, welke volgorde zou hij dan aanhouden? Kees begint in zijn hoofd te rekenen.

Als je een beveiligingscode hebt met vier cijfers, dan zijn er in totaal zo'n tienduizend mogelijke combinaties, berekent hij. Ondoenlijk zonder een flinke portie geduld, bedenk hij zich.

Kees pakt een pen en een notitieboekje uit zijn zak en schrijft de eerst mogelijke combinatie uit die volgens hem het meest bij Huygens zou passen, zodat hij ze één voor één kan afvinken. In gedachten bedenkt hij wie er zou komen, als het alarm af zou gaan. Een beveiligingsdienst? Of misschien iemand anders? Zou het überhaupt afgaan? Hij had het met Huygens nooit over de beveiliging van het huis gehad. Waarom zou hij ook? Ze hadden immers hun eigen opgang gehad.

Hij toetst de één, twee, drie en vier achtereenvolgens in. Direct daaropvolgend is een flinke klik hoorbaar waarna Kees de klink van de deur naar beneden drukt.

"Mozes kriebel!" roept hij, een sprongetje in de lucht makend. "De deur is los. Ik kan erin."

Kees opent de deur en loopt het huis binnen. Er hangt een muffe geur in het huis, de geur van oude mensen.

Alles in het huis lijkt te zijn bevroren in de tijd. De keuken waar ooit één van zijn eerste blikken op viel, was nu schoon en opgeruimd. Een doos stond met een aantal lege Martiniflessen te wachten verder gevuld te worden door de huisbaas.

In de keuken legt hij de sleutelbos op de keukentafel. Rechts ziet hij het nu zo schone fornuis. Dat was ooit wel anders geweest, denkt Kees. Via de keuken loopt hij naar de woonkamer direct naar de concertvleugel. Dat de klep van de vleugel dicht is verbaast hem eerst. Maar in een flits denkt hij het te begrijpen, gaat erachter zitten en speelt een kort riedeltje. Zomaar, uit zijn hoofd.